

Katastrofe

v.1.3.0, Rejser #1

Ilden i stearinlysene blussede op. Det samme gjorde flammerne i ildstedet. Det gjorde de altid, når Hu'orhun var oprevet. At dømme ud fra brølende, der kom fra pejsen, var *rasende* nok et mere dækkende ord, tænkte Tu'wehan for sig selv. Faktisk var varmen ved at blive lidt for meget, selv for en dværg, så han tog et skridt væk fra de hidsige flammer. Tu'wehan kiggede på sin hustru med nervøse, nøddebrune øjne.

'Du rejser ikke!' nærmest råbte Hu'orhun og forsøgte at få noget af sit ildrøde hår, de lokker, som altid undgik hendes fletning, under kontrol. Hun stod ved spisebordet af solidt, mørk granit. Den tilhørende granitstol, hun havde siddet på et øjeblik tidligere, var væltet, da hun hoppede op fra den i vrede. Med et irriteret støn opgav Hu'orhun sit hår og lod det falde tilbage ned over ansigtet, hvorefter hun vendte sin opmærksomhed tilbage til Tu'wehan. 'Ved De Sovende Kæmper, hvem har puttet den åndssvage idé ind i dit hoved?' spurgte Hu'orhun. Spørgsmålet blev efterfulgt af en stirren så intens, at man næsten skulle tro, at hun forsøgte at sætte ild til sin ægtefælle i samme øjeblik.

Tu'wehan kiggede på den sorte, ærmeløse læderjakke i sine hænder. Han havde allerede sin brune på, ovenover en mørkegrøn linnedstrøje, og var klar til at rejse, så snart han havde pakket færdig. Hans grå uldkappe hang ved siden af døren.

'Kapitælerne og deres følge rejser fra Zhi'Na Qien for at udbrede Læren om De Fem Søljer til nye områder og de har et stort behov for håndværkere. Jeg tænkte, at jeg tilbyde mine evner som jernmester,' forklarede Tu'wehan imens han pænt lagde den sorte jakke ned i sin rejsekiste.

'Og hvad så? Fordi de spørger dig pænt, så vil du bare rykke hele dit liv op og efterlade mig her?' spurgte Hu'orhun og tog et pludseligt skridt frem. I hendes nuværende tilstand lagde hun slet ikke mærke til, at hun næsten faldt i sit sorte qun-skørt. Et qun-skørt af det fineste silke og broderet med smukke røde og glødorange roser. 'Hvornår havde du tænkt dig at fortælle mig om dine planer?'

'Jamen, det var bare fordi-'

'Bare fordi hvad?' afbrød Hu'orhun med skarp stemme.

'Huhu,' bønfoldte Tu'wehan, 'du bliver nødt til at slappe af.' Han forsøgte at tale med sin mest rolige stemme, samtidig med at sveden begyndte at pible frem på panden.

'Du skal ikke kalde mig 'Huhu!'" protesterede Hu'orhun uden at bryde sin stirren. Tu'wehan kunne mærke hendes øjne som rubinrøde dolke, der skar ind i sjælen. Han var ikke sikker på, hvad der var værst; dolkene eller den glohede varme.

'Nej, jeg-' Tu'wehan holdt et øjeblik pause for at være sikker på, at han valgte de rigtige ord. 'Jeg mente ikke bare mig selv, jeg mente os begge to. Jeg vil have dig ved min side, så vi kan fortsætte med at arbejde sammen, som vi altid har gjort... og være sammen! Mest af alt vil jeg have, at vi rejser sammen, så vi ikke behøver at være adskilt. Det er sandheden, jeg har allerede sørget for, at du kan komme med!'

Hu'orhun skiftede sin stirren ud med et forvirret, men stadig vredt, udtryk.

'Hvor lang tid har du vidst, at de her mennesker skulle rejse?'

Der gik et sekund eller to, hvor Tu'wehan bare kiggede på sin hustru. Så svarede han med en nervøsitet klæbende til sin stemme.

'I et par uger...'

‘I ET PAR UGER?!’ Der kom et udbrud fra alle flammer i Monarkvævernes hus da Hu’orhun råbte ordene tilbage til sin mand. ‘Og i al den tid tænkte du ikke på at snakke med mig omkring det?’

‘Jo, det gjorde jeg, flere gange, men-’

‘Men *hvad*?’

‘Jeg kunne...’ Tu’wehan sendte hende endnu et bønfoldende blik. ‘Jeg kunne bare ikke.’

Hu’orhun var ikke helt sikker på, hvad hun skulle gøre med den information.

‘Hvorfor kunne du ikke fortælle mig om det?’ spurgte hun alt imens varmen i rummet fortrak sig en smule.

‘Jeg var bange for-’ Tu’wehan følte sig nødsaget til at finde en anelse mere mod før han afsluttede sin sætning. Han vidste godt hvordan det lød, også selvom det måtte være sandt. ‘Bange for hvordan du ville reagere.’

Han kiggede ikke på hende, imens han talte færdig, men fortsatte i stedet med at pakke sine bredærmede, lange zhiduo klæder.

Hu’orhun forsøgte at fordøje svaret.

‘Og du mente, at *det her* var måden at gøre det på?’ sagde hun til sidst.

‘Nej, jeg...’

Tu’wehan havde ikke mere at komme med.

Parret stod i stilhed og kiggede på hinanden. Dolkene var dog blevet sløvere, og Tu’wehan lagde mærke til begyndelsen af tårer i Hu’orhun’s øjne.

Som den første til at bryde den ubehagelige stemning, gik Tu’wehan op ad de små trapper til soveværelset for at finde mere tøj at pakke.

‘Tænk på alt det gode vi kunne udrette, hvis vi rejste sammen,’ sagde Tu’wehan højlydt fra det andet rum. Han ventede ikke på svar, før han fortsatte. På en eller anden måde fandt han det nemmere at snakke uden sin kone i syne. ‘Vi kunne måske endda lære menneskene noget ordentligt smedearbejde, du og jeg. Du skulle se hvor skrøbeligt deres værktøj og andre ting er.’

Tu’wehan klukkede lidt under sit fine, nøddebrune fuldskæg, da han kom tilbage til den store spisestue. En klukken, der hurtigt forsvandt, da han så Hu’orhun stå på det præcis samme sted, uden at have bevæget sig det mindste. Og hun stirrede stadigvæk direkte på ham.

‘...men vigtigst af alt,’ tilføjede han i et oprigtigt tonefald, ‘så hører vi sammen, du og jeg. I smedjen og i livet.’

‘Gør vi det?’ modargumenterede Hu’orhun. ‘Og det her er måden, du udtrykker, at vi hører sammen på? Ved aldrig at sige noget til mig?’

Tu’wehan vidste, at hun havde ret, men valgte at undvige spørgsmålet.

‘Du bliver nødt til at komme med mig, Huhu!’ udbrød han, måske en smule højere end det var meningen. ‘Du ved godt hvor gode vi er i smedjen. Når du varetager ilden og jeg arbejder ved ambolten, så føles det som om at vi kan lave hvad som helst sammen! Ting, som endda kan sammenlignes med hvad De Første Dværge præsterede i historierne!’

‘Lad være med at være så tåbelig,’ protesterede Hu’orhun for at modsige sin husbonds påstand.

‘Du ved det jo godt, det er jeg sikker på, at du gør,’ fortsatte Tu’wehan. ‘Når du virkelig føler flammerne, og metallet synger for mig, så sværger jeg på, at det er det tætteste man kan komme på magi!’

Tu’wehan stoppede med at pakke for at gå hen til Hu’orhun.

‘Og du ved også at jeg ikke er den eneste, som mener det. Eller stiller du spørgsmålstejn ved vores Grønne Kejserinde?’

Nej, Hu’orhun stillede ikke spørgsmålstejn ved kejserinden af Zhi’Na Qien. Hun havde heller ikke glemt, at det var hende, der havde fritstillet Hu’orhun fra sin gerning som indviet ved Hjertekammeret. Det var sket, efter at Hu’orhun og Tu’wehan som unge havde sneget sig ind i smedjen hos Skjoldbringerfamilien. Ved siden af essen, og oppe af væggen, havde de fundet en kasse med sjældne materialer og brugt dem til at fremstille det mest fantastiske scepter, kejserinden nogensinde havde set.

‘Din far var så gal, da han først fandt ud af, hvad vi havde gjort,’ sagde Hu’orhun med et lille smil, hvortil hendes lidt skæve tænder viste sig.

‘Og han har aldrig været så stolt, som da han så kejserindens reaktion til vores lille stunt.’

‘Jeg tror også, at det hjalp, da hun erstattede alle materialerne, så din far kunne færdiggøre det ceremonielle skjold, hun havde bestilt.’

Tu’wehan klukkede igen. Han havde placeret sig lige foran Hu’orhun.

‘Nogle gange tænker jeg på, om det bare var fordi, han ikke tabte en indtægt og ikke så meget, at vores Grønne Kejserinde viste os sin venlighed.’

De så begge på hinanden med smil, omend Hu’orhuns øjne stadigvæk var våde.

‘Men det er netop derfor, at menneskene har brug for os, Huhu,’ sagde Tu’wehan og lagde sine grove hænder på hendes, for en dværg, smalle skuldre. ‘Kom med mig, vil du ikke nok? Jeg føler, at vi bliver nødt til at hjælpe dem, for vi har så meget at tilbyde!’

Tu’wehan havde altid været en utrolig hjælpsom og omsorgsfuld person, tænkte Hu’orhun. Det var en af de største grunde til, at hun elskede ham så højt. Han var der altid med en hjælpende hånd, hvad end problemet måtte være. Men det her var for meget, selv for ham.

Før hun kunne nå at sige noget, fortsatte Tu’wehan dog.

‘Og er det her ikke, hvad du altid har ønsket?’

‘Jeg-’

Hu’orhun blev så rådvild af det pludselige spørgsmål, at kun det ene ord kom frem.

‘Kan du huske, da vi pjækkede fra mine timer i Hjertekammeret og fra dine pligter som indviet? Da vi udforskede alle afkroge af Zhi’Na Qien og forestillede os at vi var opdagelsesrejsende i de fugtige jungler mod syd eller søgte ældgamle skatte fra De Første Dvæрге i de tilfrosne ødemarker i nord?’

Hu’orhun kunne sagtens huske det. Faktisk var det nogle af hendes bedste minder fra hendes tid som kammerindviet, når de sammen formåede at snige sig væk.

‘Og kan du huske dengang,’ fortsatte Tu’wehan, ‘da vi lå på taget af et af de vestlige vagttårne og skuede ud over rismarkerne, imens vi så solene gå ned over de vidtstrakte landskaber for foden af Kæmpen?’

Igen, selvfølgelig kunne Hu’orhun huske det. Hun huskede tydeligt, hvordan det var at sidde på de falmende, grønne tagsten, der stak ud fra Kæmpens ene side, samt varmen fra de sidste stråler, idet solene forsvandt under horisonten. Og hun kunne også tydeligt huske den varme følelse, hun fik, når hun kiggede på Tu’wehan, liggende med lukkede øjne ved hendes side.

‘Jeg kan godt huske det,’ sagde hun og smilte en smule mere. ‘Vogter Ji’ayuhan gav mig et slag med Den Evigtbrændede Stav, da jeg kom tilbage, og tvang mig til enogtyve dages rengøring i Hjertekammerets medicinfløj, men det var det hele værd.’

‘Min Hjertervogter tvang mig til at fremsige støvede, gamle historiebøger foran hele min klasse,’ sagde Tu’wehan og mødte hendes smil. ‘Og min moder fik mig til at love, at jeg aldrig ville se eller opsøge dig igen.’

De lo begge, samtidig med at han trak på skuldrene.

‘Det var også oven på det vagttårn, at vi aftalte en dag at rejse til de andre Sovende Kæmper ude i verden. Du tvang mig til at sværge det, så vidt jeg husker.’ Tu’wehan tog Hu’orhuns hænder i sine egne og gav dem et blidt klem. ‘Og jeg kan også huske, at du lavede den her broche ud af smågrene, blade og noget harpiks, så jeg aldrig ville glemme det løfte.’

Hu’orhun rakte ud efter broche, der prydede Tu’wehans bryst lige over hjertet.

‘Du har altid haft den på lige siden,’ konstaterede hun og kunne mærke hvordan hendes øjne blev våde igen. ‘Det er efterhånden så lang tid siden. Jeg er overrasket over, at den stadigvæk er hel.’

‘Jeg vil aldrig lade den gå i stykker,’ sagde han til hende, ‘men jeg har været nødt til at reparere den en del. Det er ikke ligefrem fordi, den er lavet af de mest solide materialer.’

Tu’wehan afventede Hu’orhuns reaktion med et flabet smil. Nu var det hendes tur til at klukke.

‘Den pyntede endda på din bedste, brune zhiduo, da vi blev gift.’

‘Det gjorde den’

‘Dengang var det dig selv, der afgav det samme løfte og ikke mig, som tvang dig til at sværge.’ genkaldte Hu’orhun.

‘Det gjorde jeg. Det var vigtigt for mig, at du skulle vide, hvor meget jeg mente det.’

Endnu engang stod parret sammen i stilhed. Tu’wehan kiggede på sin kones kønne ansigt imens Hu’orhun pillede ved brochen. Vreden og fortvivlelsen havde forladt spisestuen, omend kun for et øjeblik. Hu’orhun var den første til at bryde stilheden.

‘Jeg glemmer aldrig den smerte, det var, at skulle vente på din tyve års fødselsdag, så vi kunne blive gift,’ sagde hun uden at fjerne blikket fra brochen.

‘Det gør jeg heller ikke. Og jeg vil heller aldrig glemme den smerte, som kom bagefter og var så utrolig anderledes.’

Tu’wehan trak sit venstre ærme tilbage og viste striben af forbrændt hud henover håndleddet. Hu’orhun gjorde det samme med sin nye grønne rus brede højre ærme og afslørede et tilsvarende forbrændt håndled.

‘Jeg ved simpelthen ikke, hvad jeg havde forventet,’ sagde Tu’wehan og gned sig på det brankede mærke, ‘det kan godt være, at det ikke varede mere end et par sekunder, men vi fik jo alligevel hældt flydende lava ud over vores sammenlagte arme.’

‘Jeg var ligeglad,’ svarede Hu’orhun. ‘De kunne have sænket mig ned i selve det flammende hjerte, hvis det betød, at jeg endelig kunne kalde dig min!’

Hu’orhun kærtegnede Tu’wehans kind og hans altid så nydeligt friserede skæg.

‘Og om ikke andet,’ tilføjede Tu’wehan, ‘så var det fantastisk at se ansigterne på vores familier, da hendes højhed trådte ind i Hjertekammeret, med vores scepter i hånden, og tildelte os vores Monarkvæver-efternavn!’

‘Jeg tror stadigvæk, at dine forældre var en smule skuffede over, at vi ikke ville videreføre Skjoldbringernes slægtslinje ved navn.’

‘Hvis de var, skjulte de det godt. Jeg husker kun, at de nærmest strålede om kap med din fader og moder, der bare virkede til at være glade for at være i Hjertekammeret for en dag.’

‘Du ved hvor stort det var for mor og far,’ tilføjede Hu’orhun, ‘Rishøster-navnet giver sjældent så store privilegier som at se Den Grønne Kejserinde tæt på, så det var noget af en oplevelse for dem! Det er stadigvæk min mors yndlingshistorie.’

‘Det ved jeg og jeg lader hende altid fortælle den, når vi er på besøg.’

Tu’wehan fortsatte med at smile, men Hu’orhuns blik ændrede sig pludseligt.

‘Men du kommer ikke til at besøge dem igen, gør du?’

Stilheden faldt endnu engang over parret. Denne gang var det Tu’wehan, der brød den uden længere at smile.

‘Jeg svor til dig, at vi skulle se verden sammen,’ sagde han med dybfølt stemme, ‘at jeg ville tage dig med ud i verden for at se Wu’Na Qiens tåger, de frosne toppe på Xai’Na Qien, rejse ud og se Hu’Na Qiens rastløse søvn, eller til hvilken som helst anden af de andre Sovende Kæmper! Det her er mig, som endelig forsøger at indfri mit løfte. Eller i hvert fald begynde på det.’

Tu’wehan var gået tilbage til at pakke sine ting, da han listede Kæmperne op, som lå og sov verden over. Han havde fundet bæltter frem, der skulle pakkes, både nogle til hverdagsbrug og andre dekoreret med de smukkeste jadestykker til ceremonier og formelle begivenheder.

‘Kom med mig, Huhu, så vi kan udforske steder, som ingen dværg før har været, præcis ligesom vi drømte om at gøre!’

‘Jeg...’ Hu’orhun havde igen svært ved at finde ord, ‘...ved ikke hvad du forventer af mig.’

En lille del af hende ville så gerne sige “ja” til Tu’wehans forslag, til at være side om side med sin ægtemand, hjælpe menneskene og se hvor de endte henne. Men der var også en større del af hende, der mindede hende om hvad der var sket for så længe siden, da hun endnu boede med sin familie blandt rismarkerne.

‘Jeg- Du-,’ begyndte hun at stamme. ‘I-ikke på den her måde, det minder for meget om *dengang*,’ var alt hvad Hu’orhun til sidst formåede at sige.

‘Minder for meget om hvornår?’ svarede Tu’wehan, som var gået videre til at pakke uldbukser, mest i grå og sort, men også brune og grønne nuancer.

‘Det ved du godt...’ Hu’orhun havde ikke lyst til at tænke på det, og da slet ikke sige det højt. Hun tog en dyb indånding, før hun færdiggjorde, hvad hun ville sige. ‘Om *dengang* de kom!’

Minderne af desperat at se sig over skulderen, mens hun blev ledt væk fra sin familie af tre Ældste Hjertevogtere, stod stadig som et åbent sår.

Tu’wehan vidste selvfølgelig godt, hvad hun snakkede om, og han fik det dårligt af at have spurgt.

‘Huhu, det kommer ikke til at være ligesom *dengang*,’ lovede han hende, ‘jeg tager dig ikke med nogen steder imod din vil-’

‘Men du giver mig ikke noget valg!’ afbrød Hu’orhun før Tu’wehan kunne færdiggøre sin sætning til fulde. ‘Du kommer bare her og pludselig smider noget så stort ned over ørene på mig, og forventer at jeg bare følger med? Ved alle De Sovende Kæmper i verden, hvad havde du troet at jeg ville svare?’

‘Jeg tænkte ikke-’

‘Nej, du tænkte ikke så langt!’ Endnu engang lod hun ikke sin ægtemand afslutte sin sætning og endnu en gang blev flammerne i rummet større. ‘Du giver mig et umuligt valg, og det er det samme som at tage kontrollen væk, og du ved, hvad det gør ved mig og hvor meget-’

Hu'orhun kunne mærke hvordan hendes krop blev mere og mere anspændt. Det begyndte at blive sværere at sige alle de ord, som hun gerne ville. Hun prøvede at trække vejret dybt, inden hun fortsatte.

'Du kan ikke gøre det her!' fik hun endelig sagt. 'Du har allerede taget dit valg og så lægger du det over på mig, at bestemme om vi skal-'

Ikke nu, tænkte Hu'orhun, for alt i verden ikke lige nu.

'Jeg- Jeg kan ikke...' Hu'orhun begyndte at igen stamme. 'D-d-du k-kan ikke... Jeg-'

Tusinder af tanker myldrede igennem hendes hoved, idet Hu'orhuns krop langsomt lukkede ned. Tankerne druknede alt hvad hun forsøgte at sige, hvilket resulterede i at hun bare stod der, i midten af rummet, med en let åben mund og kiggede ud i ingenting. Hun kiggede ikke engang på hendes ægtefælle. Tu'wehan bevægede sig heller ikke, men stirrede på hende med stor bekymring.

Var det her virkelig ved at ske?, tænkte Hu'orhun. Hvorfor sker det her nu? Er vi faktisk ved at gå fra hinanden? Men vi kan jo ikke gå fra hinanden, for vi lovede at vi altid ville være der for hinanden, at vi ville blive gamle sammen og hjælpe hinanden med at udleve vores drømme. Hvorfor sker det nu?

Tankemylderet var næsten uudholdeligt nu.

Hvad skal jeg gøre alene? Jeg ved ikke, hvordan man arbejder ved ambolten, eller i hvert fald ikke særlig godt. Nej, jeg er bedst, når jeg styrer ilden, men man kan ikke være jernmester kun med det. Jeg bliver nødt til at gå tilbage til Hjertekammeret og bytte min frihed og mit liv, for at fortsætte hvor jeg slap for alle de år siden. Nej, det kan jeg heller ikke. Ikke engang hvis Zhi'Na Qien skulle vågne fra sin søvn. Jeg kan ikke gå tilbage dertil!

Ilden og flammerne i Monarkvævernes husstand begyndte at spytte og sprudle tilfældigt, i takt med at Hu'orhun faldt længere og dybere ned i sit eget sind. Det var normalt her, at Tu'wehan skred til handling, som han havde gjort så mange gange før. Når Hu'orhun tabte sig selv i et problem, som hun ikke kunne se en umiddelbar vej ud af, kom hendes ægteemand altid til undsætning i form af en beroligende omfavnelse, akkompagneret med en af hendes yndlingshymner fra de gamle dværges tid. Tu'wehans dybe og beroligende sangstemme, kombineret med hans kærlige kram, lykkedes altid med at få Hu'orhuns sind op fra dybet, så hun kunne tænke klart igen.

Tag det helt roligt, Huhu, jeg er lige her. Tu'wehan åbnede sin mund, nærmest per instinkt, da han så, hvad der var ved at ske. Men i stedet for sang, var stilheden det eneste, som fyldte rummet, idet Tu'wehan besluttede sig for at lukke sine læber igen. *Vil hun overhovedet have min hjælp? Jeg tror aldrig, at det har været så slemt som nu og det er alt sammen min skyld.*

Det skar i hjertet på Tu'wehan, at se sin elskede hustru lide på den måde, men et enkelt spørgsmål forhindrede ham i at agere; hvad hvis hun hadede ham?

I midten af rummet begyndte en tåre at trille ned over Hu'orhuns ene kind. Et bønfoldende blik om hjælp faldt på hendes Tu'wehan, men hun var ude af stand til at sige noget højt.

Hvorfor gør han ikke noget? Hvorfor står han bare der og kigger på mig? Har han allerede bestemt sig for, at han ikke elsker mig mere? Er det også derfor, at han er så fastsat på at forlade mig og grunden til at alt det her sker nu? Tankerne i Hu'orhuns sind var stadig mange, omend det virkede til, at farten på dem var aftaget en smule.

Tu'wehan havde ikke bevæget sig en tomme og stod stadigvæk med intenst bekymrende øjne på sin ægtefælle. I sit eget hoved, kæmpede han til stadighed med, om Hu'orhun overhovedet ville have hans hjælp eller ej.

Han kommer ikke og hjælper, gør han? gik det pludseligt op for Hu'orhun. Det var som om, at det var alt, hvad der skulle til, for at hun kunne genvinde en smule kontrol over sin krop. I hvert fald lige nok for, at hun som start kunne fjerne tårerne.

Da flammerne langsomt ophørte deres formålsløse sprudlen, begyndte Tu'wehan stille og roligt at pakke igen. Han sagde ikke noget til sin hustru, men åndede lettet op og bevægede sig tilbage til rejsekisten af valnøddetræ. Selvom Tu'wehan stadigvæk helst ville have, at Hu'orhun kom med ham, var det rart at vide, at hun var i stand til at grave sig selv fri, når tankerne overvældede hende.

Da Tu'wehan gik forbi det nu forholdsmæssige stille ildsted, stoppede han op for at kigge på det dekorative skjold, der hang på væggen ovenover. Måske var det skiftende glimt fra flammerne, som blev afspejlet i det skinnede metal, der fangede hans øje. Måske var det noget andet. Men nu kunne Tu'wehan ikke få sine øjne væk fra den genstand, som havde prydet deres væg i årevis.

Det smukke drageskjold havde været en gave fra Skjoldbringerfamilien, lavet af Tu'wehans far, da han og Hu'orhun havde startet deres egen smedje. Det polerede jernskjold var i toppen udsmykket med hovedet af et gyldent, fire-gaflet lugejern. Centralt i værket var en væv af sølv, hvorfra tråde udsprang og blev samlet til et besmykket scepter, ikke var ulig det, som parret havde fremstillet i deres ungdom. Imellem det hele var guldfiammer flettet ind og henover bundens krumning var skjoldet dekoreret med et banner af jern, hvori ordet "Monarkvæver" stod indgraveret i dværgenes seglskrift. Tu'wehan begyndte at smile, da han huskede dagen, hvor hans far havde givet dem skjoldet i gave. Det havde været et af Tu'wehans mest stolte øjeblikke.

'Jeg ser gerne, at du beholder vores skjold,' sagde han. 'Altså, selvfølgelig kun hvis du beslutter dig for at blive?'

'Hvorfor?' spurgte Hu'orhun næsten før Tu'wehan kunne nå at snakke færdigt.

'Hvorfor? Det var en gave til os begge og jeg tænkte at du kunne-'

Denne gang afbrød Hu'orhun sin husbond, før han fik talt ud.

'Nej, ikke skjoldet,' sagde hun i den mest ligegyldige tone. 'Hvorfor har du lige nu, af alle tider, valgt at rejse væk sammen med menneskene?' Hu'orhuns udtryk havde ændret sig til at være mere uforstående end det hjælpeløse et, som hun havde været fanget i et øjeblik forinden. I den myriade af tanker og spørgsmål, der var fløjet igennem hendes hoved, blev "hvorfor?" ved med at komme tilbage. 'Hvorfor ikke vente til vi begge var klar? Så kunne vi forlade Zhi'Na Qien sammen, som vi altid har planlagt?'

Der gik lidt tid, inden Tu'wehan svarede.

'Du ved godt hvorfor, jeg har jo lige fortalt det,' mumlede han til sidst. 'Kapitælerne og deres følge mangler dygtige smede, så jeg vil hjælpe dem med mine egenskaber. Vi vil hjælpe dem, hvis du vælger at rejse med mig.'

'Nej, det er ikke grunden.' Hu'orhun lød måske en smule mere kold, end det var tiltænkt. 'Jeg har også brug for dig her, så hvorfor er du ikke fast besluttet på at blive?'

'Det er jo derfor, at jeg vil have dig-'

Endnu engang blev Tu'wehan ikke færdig, før Hu'orhun brød ind.

'Hele din familie er her, har de ikke også brug for dig? Og hvad med din hellige pligt?'

'Hvilken hellig pligt?' spurgte Tu'wehan for at undgå det oprindelige spørgsmål.

'Stop med det der!' indvendte Hu'orhun, halvt hånende og halvt irriteret af at hendes mand kunne være så uforskammet at stille det spørgsmål. 'Du ved udmærket godt, at det er dværgene fra Zhi'Na Qiens hellige pligt, at Kæmpen aldrig vågner fra sin søvn!'

'Men ville vi ikke have forbrudt os imod "vores hellige pligt" alligevel, når vi begge var klar til at rejse herfra?'

Tu'wehan havde fundet en bunke læderforklæder til at pakke og var endnu engang på vej hen til rejsekisten.

'Altså, jeg- Det ville have være noget andet, når vi var os to sammen og...' Hu'orhun prøvede forgæves at finde et modargument. Da det ikke lykkedes, forsøgte hendes rubinrøde øjne sig med et bønfoldende blik.

Tu'wehan lod hende dog ikke lide længe.

'Tror du rent faktisk på, hvad de prædiker i Hjertekammeret?' spurgte han og stoppede med at pakke de læderforklæder, som han normalt iførte sig i smedjen. 'Har du rent faktisk nogensinde set bevis for, at Kæmperne skulle være i live? Og at det skulle være vores pligt at sørge for, at de forbliver i deres søvn?'

'Jeg-' Denne gang havde Hu'orhun også problemer med at finde ord, men det var mere end noget andet fordi, hun blev så overrasket af spørgsmålet. Hun havde aldrig troet, at hendes ægtefælle ville udfordre deres tro på den måde.

'Hvad mener du?' fik hun sagt til sidst. 'Vi er begge kommet i Hjertekammeret lige siden vi blev født. Vi har begge set alle de ritualer, som Hjertevogterne udfører, så Den Store Opvågning aldrig vil ske. Vi har begge lært historierne fra De Første Dværgeres tid og indtil nu. Tror du at det hele har været for sjov?'

'Jo, altså...' nu var det Tu'wehans tur til at modargumentere. 'Bare fordi Hjertevogterne udfører deres ritualer og videregiver deres historie om hvordan De Første Dværge bekrigede de mægtige kæmper, der skød op af jorden, betyder jo ikke, at det alt sammen virkelig er sket. Det er bare ritualer og historier.'

Hu'orhun blev så chokeret over, hvad hun lige havde hørt sin husbond sige, at hun var tæt på at falde om.

'Men hvilken form for bevis har du brug for?' spurgte hun nærmest aggressivt. Det var første gang, hun havde hørt Tu'wehan udtrykke sådanne følelser, og hun havde en anelse svært ved, hvordan hun skulle reagere.

Hu'orhun forlod stedet, hvor hun havde stået nærmest lige siden Tu'wehan begyndte at pakke, og gik målrettet forbi ham hen til pejsen. Hun rullede sit brede ærme op og stak sin højre hånd ind i ilden, som om hun prøvede at gribe fat i den. Da Hu'orhun tog hånden ud igen, var den omsvøbt af flammer, men huden så urørt ud.

'Kan du ikke *føle* flammerne omkring dig?' spurgte Hu'orhun, alt imens hun kiggede på Tu'wehan og koncentrerede sig om de stigende flammer, der rejste sig fra hendes hånd. Rummets andre ildkilder fulgte taktfast med.

'Pas på, Huhu, dit ærme...' sagde Tu'wehan og pegede på hendes nye silke-ru. Hu'orhun havde været så fokuseret på at få sit højre ærme væk fra flammerne, at hun ikke opdagede, at der rent faktisk var gået ild i det venstre. Det var ikke så slemt, og hun slukkede det hurtigt med et kraftigt armsving, hvilket kun efterlod et lille hul med brændte kanter. I det mindste passede jakken ind i det meste af hendes garderobe nu.

'Jaja, fint. Jeg stillede dig et spørgsmål.'

'Der er ikke nogen, der kan føle flammerne som dig, Huhu.'

'Jamen, hvis ikke ilden,' sagde hun og lukkede sin hånd for at slukke flammerne omkring den, 'siger du så ikke altid, at metallet *synger* til dig, når du arbejder i smedjen? *Det* er essensen af, hvad de prædiker i Hjertekammeret. At vi skal lytte til elementerne omkring os!'

Heden var helt bestemt kommet tilbage nu, hvor Hu'orhun fremførte sine argumenter. Små perler af sved begyndte igen at forme sig på Tu'wehans pande, imens han tænkte over, hvad han skulle sige.

‘Jeg kan godt lide, hvad Kapitælerne fortæller om De Fem Søjler,’ slap det pludseligt ud af ham. ‘Jeg mener... jeg kan lide deres idéer om, at man skal hjælpe hinanden og specielt dem, som har mindre end en selv. Så man er sammen om at lave en fredfyldt og velstående verden for alle involverede.’

‘Altså, jeg- Jeg ville ikke- Hvad siger du?’ Hu’orhun var en smule forbløffet over både Tu’wehans emneskifte, men også hans viden omkring menneskenes religion. ‘Hvordan ved du, hvad kapitlerne prædiker?’

‘Kapitælerne,’ rettede Tu’wehan.

‘Ja, ja... har du set mere til deres prædikener end de par gange, hvor vi er gået forbi de Kapitællere, der har stået på Kammerterassen?’ Hu’orhun blev utilpas af at stille det spørgsmål, men hun følte samtidig en stærk trang til at få det spurgt.

‘De hedder *Kapitæler*,’ rettede Tu’wehan igen, men han var egentlig lidt usikker på hvorfor.’

‘Bare svar på spørgsmålet.’

Tu’wehan tog en dyb indånding, før han sagde noget.

‘Jeg har været...’ Han så sin kone dybt i øjnene, før han fortsatte. ‘Jeg har været mere engageret med Kapitælerne, og deres fællesskab, end du formentlig ved,’ tilstod han endelig.

Hu’orhun havde endnu engang svært ved at finde en passende reaktion til, hvad hun lige havde fået fortalt, men hun tog alligevel sig selv i at stille et opfølgende spørgsmål.

‘Hvornår har du været mere engageret med dem?’

‘Her på det seneste har jeg planlagt leveringer og besøgende til minearbejderne, ud fra hvornår Kapitælerne har givet deres prædikener,’ svarede Tu’wehan. ‘Deres dværgisk er ikke specielt godt, men de er blevet bedre til det og jeg har hørt på dem en del efterhånden. Jeg har endda hjulpet dem her og der med problemer, som at reparere hjul på deres vogne eller båret ting for dem. Du ved jo godt, hvordan mennesker ikke er de stærkeste i hele verden,’ færdiggjorde Tu’wehan og forcerede et smil.

Hu’orhun var tilbage til bare stå der, uden at gøre andet, dog denne gang foran ildstedet. Alt imens hun stirrede vantro på Tu’wehan, fortsatte han.

‘Der er den her ene Kapitæl, Petar, som jeg har lært ganske meget af. Det er også ham, som fortalte mig om deres kald for at sprede Læren om De Fem Søjler og hvordan de har et frygteligt stort behov for kompetente smede som mig. Og som dig, min søde Huhu.’

Måden som Tu’wehan udtrykte den sidste sætning på, gav Hu’orhun et stik i maven.

‘Og hvilket *bevis* har du så for, at de her “Fem Søjler” er virkelige?’ spurgte hun spottende. ‘Hvis *beviser* da er så vigtige for dig?’

‘Kapitæl Petar har helet små sår med sit velsignede vand.’

‘Er det alt? Hjertevogterne helbreder sår og skader hele tiden! Hvorfor er De Sovende Kæmper så lige pludseligt ikke virkelige?!’

Tu’wehan var gået videre til at pakke sko, men stoppede for at tænke sig om en ekstra gang.

‘Det gjorde ikke ondt, da Kapitæl Petar brugte sit velsignede vand til at helbrede med,’ sagde han med blikket rettet mod gulvet.

‘Hvad skal det betyde?’

‘Du ved godt, hvor ondt det gør, når Hjertevogterne bruger deres ild til at behandle med,’ mindede Tu’wehan hende om. ‘Og de efterlader altid et ar.’

‘Jeg har aldrig syntes, at smerten var så slem,’ svarede Hu’orhun tøvende. ‘Sår efterlader desuden også ar, når de heler naturligt, så hvad er problemet, hvis det sker på

grund af Hjertervogternes ild? Så længe et sår bliver behandlet og du kan fortsætte dit liv uden problemer bagefter!

‘Altså, det kan godt være, at Kapitælernes velsignede vand føltes mærkeligt, men det gjorde ikke rigtig ondt og det efterlod ikke ar. Ikke noget man lægger mærke til i hvert fald, og det kan jeg faktisk godt lide.’ Tu’wehan kiggede stadigvæk ned i jorden, idet han talte til sin kone. ‘Det er desuden ikke den eneste grund...’

Han hviskede knap nok det sidste til sig selv, men Hu’orhun hørte ham alligevel.

‘Hvilken anden grund er der?’ spurgte hun med det samme. ‘Eller skulle jeg sige “bevis”?’

‘Der var dengang, hvor Kapitæl Petar udførte jernbyrden foran os allesammen,’ sagde Tu’wehan med en stemme, der rystede en smule. ‘Kan du huske det?’

‘Lidt...’ svarede Hu’orhun, som dog underspillede hvor meget, hun kunne mindes begivenheden. Men selvfølgelig kunne hun huske det. En jernbyrd var så sjældnen, at det havde været den eneste, de havde oplevet i hele deres liv.

‘Det skete lige der midt på Kammerterassen. Vi så begge, hvordan Kapitæl Petar tog fat og holdt den store, glødende jernhammer op, som Hjertervogterne havde præsenteret for ham. Og du så endda hvor lidt skade, hans hænder havde taget, da han viste dem frem bagefter!’

‘Jeg er sikker på, at det var svindel på en eller anden måde,’ affærdigede Hu’orhun.

‘Petar fortalte, hvordan han, og de andre Kapitæler, havde gennemblødt hans hænder med det velsignede vand, lige inden han skulle løfte hammeren.’

‘Hvad sagde jeg?’ indvendte Hu’orhun og var temmelig stolt af, at hun havde påvist menneskeprædikanternes snyd. ‘Det var allsammen fup!’

‘Men kan du ikke se det? Deres velsignede vand blev givet til dem af engle, de her guddommelige, bevingede skabninger fra Haven, og hvis det kan beskytte så godt mod noget, der er så varmt, kan der måske siges et eller andet om de Fem Søjler og deres budskaber. Petar har endda fortalt mig om engang, hvor han selv så et par af de her engle. De tog en dødeligt syg troende med til et bedre sted. Og hvis Haven er virkelig, så betyder det også, at De Fem Søjler er, hvilket i så fald ville betyde at-’

Tu’wehan, som nu så direkte på Hu’orhun, stoppede pludseligt midt i sin sætning og vendte igen sit blik mod stengulvet. Hans stemme var også begyndt at ryste voldsomt, lige inden hans talestrøm havde standset så brat.

‘Hvad ville det betyde?’ spurgte Hu’orhun.

Tu’wehan svarede ikke og blev i stedet ved med stirre ned i gulvets mange sten.

‘Hvad ville det betyde, Tu’wehan?’ spurgte Hu’orhun igen i en skarpere tone. I modsætning til hendes ægtefælle, var hendes blik fikseret på personen, som hun talte til.

Men Tu’wehan svarede stadigvæk ikke. Han kunne ikke, for dybt inde i sig selv vidste han godt, at hvis han åbnede munden, ville han sige noget, han ikke havde lyst til at få ud. Noget, som han ikke ville indrømme. Noget, han ikke engang havde indrømmet over for sig selv.

‘Sig det lige nu, Tu’wehan Monarkvæver, jernmester fra Skjoldbringerfamiliens slægt, hvad ville det betyde, hvis dine dyrebare Søjler var virkelige?’ Hu’orhuns ord var ikke bare lige så skarpe, som hendes rubinrøde dolke kunne være, men Tu’wehan kunne endnu engang føle varmen stige i et foruroligende tempo.

Tu’wehan så op på Hu’orhun med et tryglende blik. Men hans tryglen blev ikke mødt af nogen form for venlighed. Så ud fra Tu’wehan nærmest eksploderede det. Det, som han havde været så bange for at sige højt til nogen anden og da mindst af alle ham selv. Det, der var den egentlige grund til, at han havde besluttet sig for at forlade Zhi’Na Qien.

‘Fordi jeg ikke ved, hvor højt jeg skal klatre, for at nå Haven, når jeg dør!’

Hu’orhun, nu mere forvirret end nogensinde før, kunne knap finde ord til at sætte spørgsmål ved, hvad Tu’wehan lige havde sagt. Men det viste sig hurtigt, at hun ikke havde behov for det.

‘Det er hvad, jeg har lært fra Petar,’ fortsatte Tu’wehan, nærmest snublende over sine egne ord. ‘Du har De Fem Søjler, der er alt godt i verden og som repræsenterer Haven med Liv, Fred, Gilde, Velstand og Vitalitet, men de er ikke bare en fremstilling af Haven, for i modsætning til dem står De Ødelagte Søjler, som et udtryk for alt hvad der er galt og umoralsk i verden, og når du dør, eller når Dommens Dag kommer, skal du klatre op ad dine egne Fem Søjler og højden på dem er bestemt af, hvordan meget du har syndet i livet og hvor langt man har forvildet sig væk fra de fem gode Søjlers dyder, og du ved godt, at jeg ikke er særligt god til at klatre, Huhu, så jeg bliver nødt til at være sikker på, at jeg begynder med at leve efter De Fem Søjlers læren så hurtigt som muligt, så mine egne søjler ender med at være lige så lave som de kan blive, bare for en sikkerheds skyld, så jeg sikrer mig, at jeg ikke falder ned til en af De Ødelagt Søjlers evige pinsel!’

‘Jeg...’ Overvældet af Tu’wehans taleekspllosion, prøvede Hu’orhun alligevel at finde på noget at sige, alt imens hendes ægtemand fik vejret igen.

‘Du... tror rent faktisk på-’

Hu’orhun blev afbrudt midt i sætningen af en højlydt banken.

De stod begge uden at sige noget og blot så på den tunge egetræsdør i deres ydre murs ornamenterede stenbue.

Da der kom endnu tre bank fra døren, vendte Tu’wehan sig mod Hu’orhun. Denne gang var det dog hans eget blik, som blev mødt med tiggende, fugtige øjne, der bad ham om hverken at åbne eller at sige noget højt.

Tu’wehan lukkede sine øjenlåg i, tog en dyb indånding og vendte sig om i retning af den endnu lukkede dør.

‘Kom ind.’

Nu var det Hu’orhuns tur til at lukke sine øjne, hvilket resulterede i, at et par tårer løb ned af hendes runde kinder, da hun hørte sin mand invitere, hvem end der var på den anden side af døren ind i deres hjem.

Døren åbnede med en højlydt knirken og ind kom et højt, blegt menneske med langt, let fedtet, gråt hår og et fuldskæg til følge. Han blev nødt til at dukke sig en del, for at kunne passe igennem egetræsdøren, som var lavet til typisk dværgenhøjde.

‘Havenum Vidæ et!’ udbrød mennesket med fro øjne, blå som lazurit, og vidtstrakte arme. Der var dog ingen, der svarede.

Det tog i det hele taget nogle øjeblikke, før stilheden endnu engang blev brudt.

‘Vidaum æ Colloneus et,’ svarede Tu’wehan endelig tilbage. ‘Det betyder-’

Han stoppede hurtigt sig selv i det han så på Hu’orhun, hvis hoved langsomt rystede fra side til side med sammenbidte læber og våde, skuffede øjne.

Hurtig til at fornemme den anspændte atmosfære i rummet, rømmede mennesket sig og vendte sig også mod Hu’orhun.

‘Mit navn... Petar. Kapitæl Petar og jeg fra Fem Søjler Læren... følge... komme.’ Introduktionen fra mennesket var rigtig nok i ringe dværgisk, men man kunne forstå det og den blev fulgt op af en udstrakt hånd, hvilket var en traditionel menneskehilsen. Deres måde at hilse på hinanden, var af de få ting, som Hu’orhun havde lært om de udefrakommende.

‘Du Hu- Hu’or... hun?’ spurgte Petar.

Hu’orhun mødte ikke den udstrakte hånd og formåede kun at fnyse som svar til spørgsmålet, samtidig med at hun gav Petar det blik, som Tu’wehan også havde modtaget.

‘Jeg... forstår...’ Der var en ægte tristhed i Petars stemme, samtidig med at han trak sin arm og sin hilsen tilbage. ‘Så hun ikke... med os komme?’

Hvor dårligt Petars dværgisk end var, kunne Hu’orhun ikke være andet end en smule imponeret af hans evner, selv i hendes nuværende forfatning. Det havde trods alt ikke været mere end en tre eller fire måneder siden, at menneskene var ankommet til Zhi’Na Qien.

‘Klar du?’ spurgte Petar, henvendt til Tu’wehan.

‘Ja, det skulle jeg mene.’ Knælende foran rejsekufferten, lukkede og fastspændte Tu’wehan låget og bekræftede dermed sine ord. Han kiggede ikke på Hu’orhun, før han stod helt op, denne gang med våde øjne selv.

Over ved ildstedet blev Tu’wehans blik mødt med stadig mere regnfulde øjne. Øjne, der bønfoldte ham om ikke at spørge, hvad de begge vidste, han skulle til. Tårerne begyndte endnu engang at trille ned over Hu’orhuns runde ansigtstræk i det hun lydløst sagde ordene *gør det ikke*.

Det her var øjeblikket, som Tu’wehan havde været allermest bange for, lige siden han havde besluttet sig for at forlade Zhi’Na Qien sammen med Kapitælerne og deres følge. Han var næsten sikker på, at han kendte svaret til det uundgåelige spørgsmål, han skulle til at stille. Kæmpende for at holde sine tårer tilbage, fremtvang han et glædesløst smil.

‘Kommer du... eller ej,’ Tu’wehans stemme skælvede som aldrig før, ‘...Huhu?’

Hu’orhun kunne slet ikke finde ord, der var i stand til at bevæge sig ud over hendes læber. Hun kunne have vidst i årevis, at spørgsmålet ville komme og hun ville stadigvæk ikke være klar på det. Hvordan kunne hun det? Det var ikke meningen, at deres liv sammen skulle ende. I hvert fald slet ikke på den her måde. Men da hendes elskede spurgte det skæbnesvangre spørgsmål, var ordene nedfældet på deres sidste side sammen. Selvom Hu’orhun elskede manden foran hende, og skønt en del af hende gerne ville rejse med ham, var hun ude af stand til at efterkomme det.

‘Nej,’ fik hun endelig ro nok i sindet til at sige og stoppede sine tårer for en stund. ‘Jeg kan ikke følge dig. Ikke på den her måde.’

‘Det tænkte jeg nok,’ svarede Tu’wehan med en stemme, der knap var mere lydt end et hvisken.

I et forsøg på at skjule et snøft og strømmen af tårer, som var begyndt at løbe ned over hans firskårne ansigt, og ind i det altid så fine, mørkebrune skæg, vendte Tu’wehan sig hurtigt mod sine rejseklare ejendele.

‘Okay,’ sagde han til Petar, der ordløst stod og ventede, og hvis øjne også var løbet i vand. ‘Skal vi?’

Tu’wehan tørrede sin store, firkantede næse i ærmet på sin grønne linnedstrøje, tog sin værktøjskasse i den ene hånd og en af rejsekistens læderremme i den anden. Petar tog fat i den tilsvarende læderrem på den anden side, hvorefter de løftede kisten op og begav sig hen til døren.

‘Du må ikke gå...’ hørte Hu’orhun sig selv sige.

Til alles store overraskelse, men nok mest Petars, da han pludselig stod helt alene med rejsekisten, nærmest smed Tu’wehan alt ned på gulvet og løb til Hu’orhun på sine kraftige dværgeben. Det resulterede i et par højlydte *dunk* og en masse metalklang, da smedeværktøjerne fløj ud af værktøjsskassen og spredte sig på stengulvet. Men Tu’wehan kunne ikke være mere ligeglad.

Da han nåede sin elskede, omfavnede Tu’wehan hende i et stærkt greb. Han kunne ikke stoppe med at græde, alt imens han holdt hende tættere end han nogensinde før havde gjort.

Følelsen af Tu'wehans stærke arme omkring sig og fugten fra tårerne, som følge af at hans ansigt og skæg blev presset mod hendes hals og kraveben, gjorde at Hu'orhun ubevidst lukkede sine øjne og gengældte det stramme greb med sine egne arme.

Tu'wehans hulken forvandlede sig langsomt til en dyb, melodisk nynnen og i et enkelt moment eller to var der fred i Hu'orhuns sjæl.

Situationens varme følelse gjorde næsten, at Hu'orhun tænkte, det hele nok skulle ordne sig alligevel. Desværre varede det ikke ved. Det fredfyldte pusterum blev hurtigt til rædsel i takt med at Tu'wehans nynnen blev til sang. Da hun genkendte den gamle folkevise om farvel imellem dværge, kom visheden om, hvad der var ved at ske, styrtende tilbage. Og det samme gjorde tårerne i Hu'orhuns nu vidt åbne øjne.

Tu'wehan skubbede blidt sig selv væk, bare en smule, samtidig med at han tog Hu'orhuns hænder i sine egne. Han så på hende med et vemod og en sorg, hun aldrig havde troet hans nøddebrune øjne bære, idet han fortsatte sin sang.

*'Og hvis vor sti ej krydses vil,
Førend Kæmperne opvækkes skal,
Vid i mit hjerte, åh så tungt,
Din sjæles ild aldrig stod for fald.'*

Tu'wehans dybe stemme rystede ikke mere, da han færdiggjorde sangen og han nænsomt fjernede Hu'orhuns flygtige ildrøde lokker fra hendes ansigt, om bag hendes smukke ører. Floderne i hans øjne var tørret ind til kun enkelte tårer, mens de to kiggede på hinanden.

Det sorgfulde blik, som de to havde holdt hinanden fast i, blev først afbrudt, da Tu'wehan bøjede sit hoved forover.

'Undskyld,' var alt, hvad han hviskede.

Hu'orhun stod som forstenet foran sin elskede, alt imens Tu'wehan rejste sig på sine tæer for at kysse en enkelt tåre væk fra hendes kind. Han klemte blidt hendes hænder en sidste gang, før han vendte sig om og gik tilbage til sin nye følgesvend.

Petar havde samlet alle smedeværktøjerne sammen og måtte anstrenge sig for at give værktøjsskassen tilbage til Tu'wehan med begge sine hænder.

Hu'orhun så modløst til, mens de to endnu engang løftede rejsekisten og begav sig hen til den tunge egetræsdør.

'Laet Haven som viatium ad,' sagde Petar og bukkede sig for Hu'orhun, så dybt han nu var i stand til med sin ene arm stadigt løftende på rejsekisten, før han forlod Monarkvævernes hus.

Tu'wehan gik til at starte med ud igennem døren uden så meget som at se i Hu'orhuns retning. En stille piben var alt, Hu'orhun formåede at afgive som svar, idet hendes elskede forsvandt.

Der gik dog ikke et øjeblik, før man kunne høre afmålte lyde af rejsekisten og værktøjsskassen, der begge blev sat ned på den brostensbelagte gade udenfor huset.

'Jeg glemte den her,' sagde Tu'wehan, da han kom halvt til syne igen i døråbningen og rakte ud efter den grå uldkappe, som hang på væggen. 'Og jeg glemte også at sige... farvel, Huhu.'

Deres øjne mødtes en sidste gang på samme tid, som Tu'wehan sagde farvel. Der var ikke mere vand tilbage i deres nogen af dem, hverken de rubinrøde eller de nøddebrune. Hu'orhuns hoved bevægede langsomt fra side til side, alt imens deres blikke dvælede ved hinanden.

‘Jeg er ked af det,’ hviskede Tu’wehan endnu engang. Han tog en sidste dyb indånding og efterlod Hu’orhun stående ved ildstedet, idet han lukkede døren efter sig.

Alene. Forladt. Hu’orhun stirrede på egetræsdøren og kunne slet ikke forstå, at Tu’wehan lige var gået ud af den. Bare sådan der. Men hun kunne heller ikke benægte følelsen af tomhed, der kom snigende ind over hende.

Hu’orhun havde ikke styr på, hvor lang tid hun havde stået ved pejsen, men det gik pludseligt op for hende, at hun stod med noget i hænderne. Med dem stadig lukkede foran sit bryst, måtte Tu’wehan have givet noget, hvad end det var, til hende, lige efter de havde omfavnet hinanden og før han forlod hende.

Hu’orhun kiggede ned og åbnede hænderne for at se brochen af pinde og blade, som hun havde lavet til sin bedste ven på taget af vagttårnet for så længe siden. Brochen, som Tu’wehan svor på, at de altid ville være ved hinandens side og at de en dag skulle rejse ud i verden sammen. Brochen, som aldrig forlod hendes elskedes klæder.

Men ikke længere. Nu lå brochen i Hu’orhuns hænder og var ikke fæstet til Tu’wehans tøj. Nu var den et brudt løfte, fastgjort til ingenting, og jo mere hun kiggede på den, desto mere virkede det bare til, at brochen gloede tilbage på hende.

Hu’orhuns hjerte sprang et slag over og et par nye tårer, fra et sted dybt i hendes sjæl, fandt vej over hendes kinder og ned på stengulvet i det dunkle hus. Ilden i stearinlysene var gået ud. Det samme var flammerne i ildstedet.